

CHIRIAT-ARBA, HEBRON sau CETATEA PĂTRATĂ

Putem să citim mult și des în Biblie, dar totuși să înțelegem foarte puțin din cele citite. Atunci devenim conștienți de lipsa noastră de înțelegere, ceea ce ne face să devenim dezolați și triști. Cu toate acestea să nu ne descurajăm și să nu lăsăm să ne fie răpită râvna de a citi. Vom fi anume bogat despăgubiți pentru orice profit până atunci pierdut, când dăm de un text care ne devine dintr-odată foarte clar. Bucuria noastră pentru lumina primită va fi așa de mare, încât vom considera textul înțeles ca fiind deosebit de important, cu toate că, în realitate, nu întotdeauna și cu orice preț este cazul să fie așa. Partea valoroasă pentru noi constă tocmai în aceea că noi am înțeles textul. Astfel, azi ca și până acum, aceste rânduri să contribuie la ușurarea citirii și înțelegerii Bibliei. Pentru a înțelege Biblia este nevoie ca ea să ni se pară interesantă. Culmile interesului pot fi atinse atunci când găsim în Cartea Cărților ceva care ne privește personal. Totuși, culmea cea mai înaltă a interesului o atingem atunci când Îl descoperim în ea pe Cel pe care Îl iubește sufletul nostru. – Ce am putea găsi interesant în Chiriati-Arba, un oraș al Palestinei, pe care nu l-am văzut niciodată și pe care poate nici n-o să-l vedem vreodată. Scriitorul nu știe dacă astăzi orașul mai are, de fapt, vreo însemnătate. Dar el este pomenit foarte des în Sfânta Scriptură, aproape de șapte-zeci de ori, de cele mai multe ori sub numele de Hebron. Totuși, importanța lui nu constă în numărul mare de pomeniri. Important pentru noi este numai ceea ce s-a petrecut în el și ceea ce ni se spune despre aceste lucruri. În aceste lucruri constă punctul forte al însemnătății sale. Ce se spune despre această cetate? CETATEA ARBAS: Cum tocmai spuneam, Hebron era o cetate străveche din sudul Palestinei, pe care Avraam a găsit-o deja acolo cu ocazia mutării sale (Geneza 13.18) și în împrejurimile ei a ales să se așeze. În Numeri 13.22 Hebron este mai veche cu șapte ani decât cetatea egipteană Ţoan (în limba egipteană Tanis) astfel că ea exista deja la jumătatea mileniului al treilea înainte de nașterea Domnului. În vremea lui Avraam ea aparținea hetitilor. (Geneza 23.2-20) Pe atunci se numea deja Hebron. În Hebron au locuit, după Avraam, atât Isaac cât și Iacov. (Geneza 35,27) De aici s-a mutat Iacov în Egipt. (Geneza 46) În timp ce urmașii săi se înmulțeau și deveneau un popor în țara Gosen, hetitii erau împinși spre nord de către copiii lui Anac, iar Hebronul a devenit reședința principală a aceluia neam de uriași, astfel că iscoadele israeliților care fuseseră la Hebron (Numeri 13.22-23) au speriat restul poporului cu descrierea aceluia. (Numeri 13-29 și 33) Anachimii au numit cetatea după numele celui mai mare om dintre ei, Cariati-Arba sau Chiriati –Arba, care înseamnă ,cetatea lui Arba. (Iosua 14-15) Din cauza acestei schimbări de nume, israeliților de pe vremea lui Moise și a lui Iosua, cărora le era cunoscut și familiar numele Hebron încă de pe vremea patriarhilor, trebuia întotdeauna să li se clarifice o denumire prin cealaltă. (Iosua: 15.13; 20.7; 21.11; și Judecători 1.10) Când țara a fost cucerită, Hebronul cu tot cu împrejurimi a fost dat iscoadei Caleb ca moștenire. (Iosua 14.14; 15.13) Acesta i-a împrăștiat pe anachimi și a reînnoit vechiul nume de Hebron, astfel că în curând acesta era singurul nume folosit. Hebronul va deveni una dintre cetățile de scăpare sau cetăți libere ale țării, (denumite astfel) (Iosua 20.7) și în același timp o cetate preoțească. (Iosua 21.11 și 13) La o nouă recunoaștere a dus și însemnătatea pe care a câștigat-o prin faptul că David, după moartea lui Saul, și-a stabilit reședința la Hebron timp de șapte ani și jumătate (2 Samuel 2.1 și 11) și tot aici a fost uns împărat peste Iuda, iar mai târziu peste întreg Israelul. (2 Samuel 2.4; 5.3) Absalom a luat Hebronul ca punct de sprijin în răzvrătirea sa. (2 Samuel 15.10) După Geneza 23.2 și 3-19; 25.9-10; 49.29; 50.12-13, Sara și Avraam, Isaac și Rebeca, Lea și Iacov au fost înmormântați la Hebron, într-o peșteră pe care Avraam a cumpărat-o de la hetitul Efron, ca moștenire de înmormântare. Toate aceste fapte istorice le putem citi în Biblie. Totuși, această citire nu înseamnă o cercetare a Scripturilor. Prin ,cercetare', după Ioan 5.39, mai trebuie înțeles ceva. Cercetare înseamnă mai mult decât citire. A cerceta Scriptura înseamnă a pătrunde și a recunoaște legăturile interioare și relațiile care există între lucrurile

pământești și cele cerești, adică adevărurile dumnezeiești. De obicei ele sunt ascunse. Este vorba despre taine care nu pot fi recunoscute cu ușurință și pe care le înțelegem doar prin meditație. Aceste taine ascunse au nevoie de tălmăcire. (Faptele Apostolilor 8.31) Acestea fiind stabilite, urmează întrebarea: care este legătura între Chiriat-Arba=Hebron și lucrurile cerești? Răspunsul este unul scurt: Chiriat-Arba este o imagine a cetății lui Dumnezeu, a cetății aceleia care are temelii ale căror creator și ziditor este Dumnezeu. Acesta este Ierusalimul ceresc, cetatea pătrată. (Evrei 11.10 și 16; Apocalipsa 21.16) De aceea nu trebuie să ne mire dacă ea ni se prezintă sub patru aspecte și încă foarte diferite. Hebron este:

1. Cetatea credinței,
2. Cetatea de scăpare sau cetatea liberă,
3. Cetatea împărătească și
4. Cetatea preoțească.

Sub aceste patru aspecte trebuie privită cetatea.

CETATEA CREDINȚEI ȘI LOCUITORII EI: Chiriat-Arba=Hebron poate fi numită cetatea credinței, pentru că acolo găsim reprezentanții credinței vii, în viață și în moarte; așa cum locuiesc încă de pe acum credincioșii (în credință) în cetatea cerească, unde vor fi după despărțirea de pământul acesta. Noi suntem împreună cetățeni cu sfinții și oameni din casa lui Dumnezeu, adică acolo suntem acasă. (Efeseni 2.19; Evrei 12.22-24).

CALEB: La Hebron este valea Eșcol (valea strugurelui), unde iscoadele, cum este bine cunoscut tuturor, au tăiat o ramură de viță cu un strugure mare, pe care au luat-o cu ei ca semn al fertilității extraordinare a țării. Trebuie să fi fost un strugure foarte mare, căci a fost cărat de câte doi oameni, cu ajutorul unei prăjini. (Numeri 13.21-25) Această mare fertilitate a țării a lăsat asupra lui Iosua impresia că țara este de dorit ca proprietate. Credința lui Caleb l-a înduioșat pe Moise și i-a atribuit-o ca moștenire. Moise a jurat în aceeași zi și a zis. „Țara în care a călcat piciorul tău, va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului meu.” (Iosua 14.9). Aceasta este o ilustrație a textelor Deuteronom 11.24-25; Iosua 1.3-5: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru: hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban și de la râul Eufrat până la marea de apus. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v-a spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge.” Acesta este privilegiul credinței. „Iosua a binecuvântat pe Caleb, fiul lui Iefune și i-a dat ca moștenire Hebronul. Astfel Caleb, fiul lui Iefune, Chenezitul, a avut de moștenire până în ziua de azi Hebronul, pentru că urmase în totul calea Domnului, Dumnezeului lui Israel.” (Iosua 14.13-14). În orice caz, Iosua a trebuit să pribegască 40 de ani prin pustie împreună cu copiii lui Israel, până ce credința lui a fost răsplătită. Dar ce contează, câtă vreme la 85 de ani mai era la fel de viguros, ca atunci când a văzut pentru prima dată țara cea minunată! De la Horeb până la Cades-Barnea era o depărtare de 11 zile. (Deuteronom 1.2) Cât de repede ar fi putut să ajungă copiii lui Israel în țara Canaan; în loc de aceasta au pribegit 40 de ani prin pustie. Nu este și azi tot așa cu poziția noastră cerească? N-ar putea fiecare copil al lui Dumnezeu, imediat după convertirea lui, să-și înfăptuiască credința? În loc de aceasta, mulți rătăcesc aproape toată viața prin pustie – care este o imagine a lumii – fără a gusta măcar ceva din binecuvântările minunate, din roadele patriei cerești. Totuși, credința adevărată își va atinge ținta propusă, chiar dacă ar fi să treacă până atunci 40 de ani și mai bine. Dar cum stau lucrurile cu ceilalți locuitori ai acestei cetăți cu patru laturi?

AVRAAM: După cum tocmai am auzit la început, Avraam, tatăl credincioșilor, bărbatul temător de Dumnezeu, se porni spre Hebron. Și ce a făcut Avraam când a ajuns în locul acesta? El nu și-a stabilit locuința în interiorul cetății, ci a rămas în afara ei, locuind lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. De ce oare? Fiind o imagine a lui Dumnezeu, nu

putea locui în cetate, pentru că Dumnezeu, pe care nu-L pot cuprinde cerurile cerurilor, nu poate locui într-o cetate, deci într-un loc mărginit. Dar nu numai în această situație este Avraam o reprezentare a lui Dumnezeu. Așa cum Avraam este tatăl poporului Israel și al tuturor credincioșilor, tot așa este și Dumnezeu tatăl tuturor credincioșilor, al copiilor lui Dumnezeu. Trăsăturile esențiale ale lui Avraam, pe care însușirile lui Dumnezeu le umbresc sunt:

Dragoste părintească (Geneza 22),
Grijă părintească Geneza 24),
Dragoste de pace (Geneza 13) și
Mărinimie (Geneza 14).

Să citim odată cu atenție aceste capitole și să medităm asupra lor, ca să vedem în ce măsură, în ce fel este Avraam o reprezentare a lui Dumnezeu. Despre Avraam se spune: Acestea sunt zilele anilor vieții lui Avraam: el a trăit 175 de ani. El a fost îngropat de către fiii săi, Isaac și Ismael, în peștera Macpela, în ogorul lui Efron, fiul lui Țohar, Hetitul, care este față în față cu Mamre, deci în aceeași peșteră în care el îngropase mai înainte pe nevasta lui, Sara. (Geneza 23.19 și 25.7-10).

ISAAC: Acest fiu al lui Avraam a locuit și el în Hebron. El se caracterizează în mod deosebit prin dragoste de pace și răbdare. Despre răbdarea sa mărturisește felul său de a proceda, după cum citim în Geneza 26.15-22, unde el privește liniștit cum filistenii îi astupă fântânile cu pământ, iar apoi, la cerere, își mută locuința în valea Gherar. Nu este aceasta o dragoste de pace demnă de admirat? Despre înmormântarea lui citim: „Iacov a ajuns la tatăl său Isaac, la Mamre, la Chiriati-Arba, care este tot una cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam și Isaac. Zilele vieții lui Isaac au fost de o sută optzeci de ani. Isaac și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său, bătrân și sătul de zile. Fiii săi, Esau și Iacov l-au îngropat.” (Geneza 35.27-29) Cel de-al treilea patriarh care este îngropat în peștera Macpela se numește

IACOV: La Iacov vedem în mod deosebit efectele educației dumnezeiești. În lupta de la râul Iaboc (Geneza 32.24-28), în Iacov se petrece o schimbare bruscă, pe care, după Noul Testament am putea s-o numim convertire. Din Geneza 25.27 reiese că Iacov era un om liniștit. După convertirea sa, Iacov n-a mai umblat decât pe căile pe care i le-a arătat Dumnezeu. Începând de atunci, în viața lui Iacov a fost stăpân numai Dumnezeu. Despre sfârșitul vieții sale citim: „Apoi le-a dat porunca următoare” (fiilor săi): „Eu am să fiu adăugat la poporul meu; deci să mă îngropați împreună cu părinții mei, în peștera care este în ogorul Hetitului Efron, în peștera care este în ogorul Macpela, față în față cu Mamre, în țara Canaan. Acesta este ogorul pe care l-a cumpărat Avraam de la Hetitul Efron, ca moșie de înmormântare. Acolo au îngropat pe Avraam și pe Sara, nevasta lui; acolo au îngropat pe Isaac și pe Rebeca, nevasta lui; și acolo am îngropat eu pe Lea. Ogorul și peștera care se află acolo au fost cumpărate de la fiii lui Het.” (Geneza 49.29-32) „Iosif s-a suit ca să îngroape pe tatăl său. Împreună cu el s-au suit toți slujitorii lui faraon, bătrânii casei lui, toți bătrânii țării Egiptului, toată casa lui Iosif, frații săi și casa tatălui său; n-au lăsat în ținutul Gosen decât pruncii, oile și boii. Împreună cu Iosif mai erau care și călăreți, așa că alaiul era foarte mare. Când au ajuns la aria lui Atad, care este dincolo de Iordan, au făcut plângere mare și jalnică, și Iosif a ținut în cinstea tatălui său un bocet de șapte zile. Locuitorii țării, Canaanii, au fost martori la bocetul acesta din aria lui Atad și au zis: ‚Iată un mare bocet printre egipteni!’ De aceea s-a dat acestei arii numele Abel-Mițraim (Jalea Egiptenilor); ea este dincolo de Iordan. Astfel au împlinit fiii lui Iacov poruncile tatălui lor. L-au dus în țara Canaan și l-au îngropat în peștera din ogorul Macpela, pe care-l cumpărase Avraam de la Hetitul Efron, ca moșie de înmormântare și care este față în față cu Mamre.” (Gen.50.7-13) Acestea ar trebui să fie de ajuns pentru a arăta că cetatea cerească este cetatea sau locul unde se adună toți credincioșii.

Ei deja au fost acasă acolo în timpul umblării lor pe pământ și se pot odihni acolo în veci. Dar cum au ajuns credincioșii acolo? Acest lucru ni-l arată celelalte trei laturi ale cetății și-l putem recunoaște din cântarea pe care o cântă locuitorii cetății: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcate cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor, Amin!” (Apocalipsa 1.5b-5)

Ce ne arată celelalte trei laturi ale cetății: cetatea de scăpare, cetatea împărătească, cetatea preoțească? În cetatea de scăpare vedem eliberarea de moarte și de judecată. În cetatea împărătească și cetatea preoțească ni se arată preoția împărătească pentru care sunt făcuți cei mântuiți, toți cei care și-au găsit scăparea la Domnul Isus în acest timp de har. Cât de frumos sunt exprimate aceste lucruri în cetatea cu patru laturi!

CETATEA DE SCĂPARE (CETATEA LIBERĂ): Hebron era o cetate de scăpare, care oferea ucigașului adăpost, în anumite condiții. (Iosua 20.7) Hebron înseamnă legătură. Ucigașul putea să aibă legături cu ceilalți din cetatea de scăpare, de îndată ce a fost stabilit că vina lui a fost doar un omor fără voie. Pentru asasini, care iau viața semenilor lor în mod forțat, deci care o iau cu premeditare, nu există cetate de scăpare. Cine a ucis cu intenție, este un criminal. (Numeri 35.17-18) Iar criminalul să fie omorât de către răzbnătorul sângelui. (Numeri 35.19) Dacă omul trebuia privit ca ucigaș fără voie sau ca asasin, trebuia stabilit de către bătrânii cetății de scăpare, după o cercetare amănunțită a situației. Când cineva a omorât un om din greșală, adică fără voie și fără premeditare, acela era un ucigaș, căruia cetatea de scăpare îi este deschisă. Din rugăciunea Domnului Isus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, reiese că El îi socotea pe iudei ca pe niște ucigași fără voie, nu ca pe niște asasini, înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, n-ar fi fost de mirare dacă Dumnezeu i-ar fi judecat, astfel încât să fi despiciat pământul, care să-i înghită pe dușmanii Lui, așa cum s-a întâmplat în pustie, de pildă, cu ceata lui Core. Rugăciunea Domnului a prevenit acest lucru îngrozitor. Cum spuneam, ucigașul fără voie putea intra în legătură cu oamenii din cetate, fără să fie nevoit să trăiască cu teama că răzbnătorul sângelui l-ar putea urmări și ucide. Dacă Dumnezeu n-ar fi hotărât cetăți de scăpare pentru ucigași, aceștia ar fi trebuit să rătăcească încolo și înapoi, într-o permanentă teamă, iar viața lor ar fi fost tot timpul în pericol. Cain este o imagine a asasinului. Nu zice el: „Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu voi trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu fugar și pribeag pe pământ; și oricine mă vă găsi, mă va omori”? (Geneza 4.14) Ar trebui să ne punem în situația ucigașului. Când i s-a întâmplat nenorocirea, deci când și-a omorât aproapele fără să vrea, el n-a mai fost sigur pe viața lui, dacă n-a fugit cât mai repede posibil într-o cetate de scăpare. Atunci a trebuit să părăsească totul: nevastă și copil, părinți și frați, casă și curte, gospodăria lui frumoasă. Poate nici n-a avut timp să-și ia rămas bun, dacă situația a fost foarte urgentă. Poate că toate acestea nu le va mai vedea niciodată. Aceasta va fi fost o luptă foarte dură, o hotărâre rapidă: scapă-ți viața! Tot astfel îi merge omului când ajunge la cunoștința stării lui, adică a păcatelor sale. Atunci va trebui să se rupă cât mai repede cu puțință de tot ceea ce ar vrea să-l rețină. Trebuie să se rupă de rude, de prieteni, de toate legăturile, de onoare, de bogăție, de proprietate, pentru a scăpa de moarte, nu de cea vremelnică, ci de cea veșnică, pentru a ajunge la salvatoarea cetate de scăpare (Hristos), care este în locașul sfânt, în cetatea cerească. (Luca 14.33) În această cetate, păcătosul va fi acceptat în comunitatea celor sfinți. Aici el este la adăpost toată veșnicia de urmărirea răzbnătorului sângelui. Aici nu-l mai poate ajunge nici o judecată. Aici este salvat. Dacă citește cineva aceste rânduri, care încă nu este mântuit, ale cărui păcate încă nu sunt iertate, să se gândească puțin, dacă n-ar fi bine pentru el, chiar azi, care ar putea fi ultima zi a lui, să-și găsească scăparea în Hristos. Clipa următoare ar putea fi ultima; atunci nu mai există scăpare, este prea târziu. Nu este viața pământească prea scurtă și veșnicia prea lungă, pentru a trata superficial această problemă? Nu este tocmai azi ziua mântuirii pentru cititorul poate încă neîntors la Dumnezeu, în care îi este oferită, încă o dată, deplina mântuire în Hristos? Și nu

spune Scriptura: „nu este decât un pas între mine și moarte”? (1 Samuel 20.3b) Cetatea noastră de scăpare este Domnul Isus Hristos. În El găsim întrunite toate lucrurile pe care le oferă ucigașului fără voie, toate cele șase cetăți de scăpare. Și ce am găsit în această cetate de scăpare desăvârșită? Înainte de toate, prin fuga noastră la locul de scăpare, suntem siguri pentru toată veșnicia. (Evrei 6.18-19) Ne știm purtați pe umărul puternic al Bunului Păstor, care ne duce acasă. (Luca 15.5; 1 Petru 2.25; Evrei 13.20) Noi am ajuns prin El în Biserica celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți. (Evrei 12.22-24) Pentru noi nu este doar un privilegiu să locuim în cetatea în care locuiesc Împăratul și preoții, ci noi înșine suntem o preoție împărătească. De aici câștigă cetatea, pentru noi, o însemnătate deosebită. S-o privim mai întâi ca

CETATE ÎMPĂRĂTEASCĂ: După moartea lui Saul, David a întrebat pe Dumnezeu: „După aceea David a întrebat pe Domnul: ‚Să mă sui în vreuna din cetățile lui Iuda?’ Domnul i-a răspuns: ‚Suie-te!’ David a zis: ‚Unde să mă sui?’ Și Domnul a răspuns: ‚La Hebron.’ Bărbații lui Iuda au venit și au uns acolo pe David ca împărat peste casa lui Iuda.” (2 Samuel 2.1-4) Zi de zi veneau la Hebron, la David, bărbați (viteji) ca să-l ajute, până s-a format o tabără mare, ca o tabără a lui Dumnezeu. „Iată numărul oamenilor înarmați pentru război, care s-au dus la David în Hebron, ca să treacă asupra lui domnia lui Saul, după porunca Domnului.” (1 Cronici 12.22-23) Ca și atunci, și azi vine o ceată mare la fiul lui David, la Împăratul slavei. Iar această ceată mare este ‚turma cea mică’. Sunt cei salvați, copiii lui Dumnezeu, credincioșii. Și nu doar câte o persoană, ci totalitatea credincioșilor, formată din iudei și neamuri. Iar permanenta lor adunare încă nu are sfârșit. Tot mai mulți și mai mulți se adaugă. Dar în curând va veni timpul când va fi intrat numărul deplin al neamurilor sau până se vor împlini vremurile neamurilor. (Romani 11.25b) Apoi, într-o deosebită desfășurare a slavei, va avea loc un mare omagiu, un întreit omagiu al tuturor celor salvați, în cetatea cerească. Capitolele 4 și 5 din Apocalipsa ne ilustrează acest act al omagiului. Cu prilejul evocării acestui act omagial ar putea cineva să întrebe, dacă Domnul Isus va fi încununat cu ocazia acestei omagieri. Răspunsul este ‚nu’. Aici pe pământ Domnul Isus a fost încununat cu suferință și cu o cunună de spini, dar cu onoare cerească și slavă a fost încununat de Tatăl după înălțarea Sa la cer. Despre această încununare, despre această intrare în Sion ca Împărat al onoarei, ca Domn al slavei vorbesc psalmii. „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” (Psalmul 2.6) „Îmi zic: Ce este omul ca să Te gândești la el? Și fiul omului ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui.” (Psalmul 8.4-6) „Toate le-ai supus sub picioarele lui. Dacă, în adevăr, i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela care a fost făcut ‚pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii’, Îl vedem ‚încununat cu slavă și cu cinste’, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” (Evrei 2.8-9; Psalmul 24.7-20; și 145.10-13)

CETATEA PREOȚEASCĂ: În afară de ‚legătură’, Hebron mai înseamnă și ‚alianță’. Preoții au legătură cu altarul și astfel sunt în alianță cu Dumnezeu, Căruia I-au fost aduse jertfele. (Evrei 13.10; 1 Corinteni 9.13; și 10.18) Din anumite jertfe Îi erau aduse lui Dumnezeu numai părțile stabilite, ca jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului. Din jertfa de mulțumire era adusă grăsimea cu pieptul. Pieptul era adus ca să fie legănat înaintea lui Dumnezeu ca dar legănat. Preotul să ardă grăsimea pe altar, iar pieptul să fie al lui Aaron și al fiilor lui. Din jertfa de mulțumire, spata dreaptă să fie a preoților, ca dar luat prin ridicare. „Spata aceea dreaptă să fie partea aceluia dintre fiii lui Aaron care va aduce sângele și grăsimea jertfei de mulțumire. Căci Eu iau din jertfele de mulțumire, aduse de copiii lui Israel, pieptul, care va fi legănat într-o parte și într-alta, ca dar legănat și spata care va fi adusă ca dar luat prin ridicare și le dau preotului Aaron și fiilor lui, printr-o lege veșnică, pe care o vor păzi

totdeauna copiii lui Israel. Acesta este dreptul pe care li-l va da ungera lui Aaron și a fiilor lui, asupra jertfelor mistuite de foc înaintea Domnului, din ziua când vor fi înfățișați ca să fie în slujba Mea ca preoți. Iată ce poruncește Domnul să le dea copiii lui Israel din ziua ungerii lor; aceasta va fi o lege veșnică pentru urmașii lor. (Levitic 7.30-36) Acesta era privilegiul preoților. Ei aveau legătură cu Dumnezeu și legătură cu altarul, înțelegându-se prin aceasta că ei își împărțeau cu altarul diferitele jertfe; adică o parte: grăsimea și sângele aparțineau Domnului (și răunchii și prapurul ficatului, Levitic 9.19), iar Aaron și fiii săi primeau cealaltă parte, pieptul și spata dreaptă. Pentru că și noi suntem o preoție împărătească sfântă, putem și noi să locuim în Hebron, dar nu în Hebronul din Palestina, ci în Ierusalimul ceresc. (Evrei 12.22) „Părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.” (1 Ioan 1.3) Toate jertfele aduse în Vechiul Legământ reprezintă imaginea doar a uneia, singură și veșnică, jertfa desăvârșită a lui Isus Hristos. Și ce prețios! Noi împărțim această jertfă cu Dumnezeu. Aceasta înseamnă că în jertfa lui Isus Hristos sunt părți pentru Dumnezeu și părți pentru noi. Cine ar putea să nu înțeleagă, în acest sens, cuvintele: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință.” (Isaia 53.10a) Aceasta este partea dumnezeiască a jertfei. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53.5) Aceasta este partea noastră. Am citit că pieptul și spata dreaptă sunt ale lui Aaron și ale fiilor lui. Dumnezeu li le-a dat. În consecință: nouă ne revin simțămintele și dragostea – reprezentate prin piept și puterea, care este adăpostită în spata dreaptă. Dumnezeu ni le-a dat. Este partea din jertfa adusă de El, care ne mijlocește legătura cu altarul.

SEMNIIFICAȚIA SIMBOLICĂ A HEBRONULUI: Deja am spus că Hebronul este o imagine a cetății cerești, a cetății lui Dumnezeu. Și această cetate cerească are pentru noi, în acest caz, o semnificație cu totul deosebită, aceea că este mama noastră. (Galateni 4.26) De ce ne-a pregătit Dumnezeu această cetate? Pentru că vrea să ne facă fericiți, așa cum numai o mamă își poate face copilul fericit. De aceea citim: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: ‚Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.’ Cel ce ședea pe scaunul de domnie, a spus: ‚Iată, Eu fac toate lucrurile noi.’ Și a adăugat: ‚Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt demne de crezut și adevărate.’” (Apocalipsa 21.3-5) Oare ce vom gândi, cândva, în cetatea cerească, despre suferințele din vremea de acum? (Romani 8.18) Ele nu vor putea fi comparate cu slava minunată care ne va fi descoperită. Suferințele vor fi o picătură în comparație cu marea de fericire. Dacă Dumnezeu trebuie să-i arunce pe sfinții Săi în cuptorul de foc al tristeții, dacă trebuie să trecem prin multe neazuri ca să intrăm în împărăția lui Dumnezeu, aceasta se întâmplă numai „pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos.” (1 Petru 1.7) El nu ne va lăsa nici o clipă mai mult în foc, din momentul în care Își va vedea chipul în noi. Nu va trebui să suportăm nici un grad în plus din arșița neazului, decât este neapărată nevoie pentru călirea noastră. Oare cine ar putea descrie slava cetății lui Dumnezeu? Deja sfinții Vechiului Testament tânjeau după ea, cu toate că înțelegeau și mai puțin ca noi slava ei. Ei au trăit într-o țară unde curgea lapte și miere, în timp ce pentru noi lumea este o pustie. Ca oameni cerești (credincioșii, copiii lui Dumnezeu) provenim din această cetate. De aceea trebuie să ne preocupăm mai mult cu ea. Chiar dacă toate cunoștințele noastre ar fi numai frânturi, tot ar merita osteneala și ar aduce bogate binecuvântări, dacă cititorul ar face odată cercetări amănunțite în această direcție; el să se lase îndemnat de apostolul Pavel, când acesta invită cu cuvintele: „Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-

vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.” (Coloseni 3.1-2) Atunci, dacă inimile noastre vor fi nespuse de fericite căutând și cercetând, să ne amintim cântarea aceea frumoasă:

Nu cetăți cu străzi de aur îmi doresc,
Ci-n adâncul sufletului meu tânjesc
În veci pe Domnul să-L îmbrățișez, să-I cânt!
Căci El e Domnul meu, iar eu comoară-I sunt.